

HØJESTERETS DOM

afsagt mandag den 19. oktober 2015

Sag 163/2014

(1. afdeling)

Takeda A/S

(advokat Svend Erik Holm)

mod

Skatteministeriet

(Kammeradvokaten ved advokat Steffen Sværke)

I tidligere instans er afsagt dom af Østre Landsrets 6. afdeling den 4. august 2014.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Thomas Rørdam, Jon Stokholm, Poul Dahl Jensen, Oliver Talevski og Jens Kruse Mikkelsen.

Påstande

Appellanten, Takeda A/S, har nedlagt principal påstand om, at indstævnte, Skatteministeriet, skal anerkende, at selskabet har fradragsret for afholdte låneomkostninger til Credit Suisse First Boston (Europe) Limited og Goldman Sachs International på 12.893.985 EUR (96.704.888 kr.) i indkomståret 2006 og 106.015 EUR (795.113 kr.) i indkomståret 2007.

Takeda A/S har subsidiært nedlagt påstand om hjemvisning af skatteansættelsen for indkomstårene 2006 og 2007 til fornyet behandling ved SKAT med henblik på fastlæggelse af, hvor stor en del af de af Takeda til Credit Suisse First Boston (Europe) Limited og Goldman Sachs International afholdte låneomkostninger på i alt 13.000.000 EUR (97.500.001 kr.) der er fradragsberettiget.

Skatteministeriet har påstået stadfæstelse, dog således at ministeriet anerkender, at Takeda er berettiget til fradrag for advokatudgifter til advokatfirmaet Plesner med 152.675,60 kr. for indkomståret 2006 og med 1.236,80 kr. for indkomståret 2007.

Parterne har under sagens behandling for Højesteret indgået forlig om den del af sagen, der angik spørgsmål om fradrag for udgifter til revisionsfirmaet Ernst & Young, Merrill Corporation Ltd. og advokatfirmaet Plesner, jf. Skatteministeriets påstand.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagen angår for Højesteret, om Takeda A/S efter den dagældende bestemmelse i kursgevinstlovens § 26, stk. 4 (nu stk. 3), har ret til fradrag for et vederlag på 13 mio. EUR, som selskabet betalte til Credit Suisse First Boston (Europe) Limited og Goldman Sachs International i forbindelse med optagelse af et lån ved salg af virksomhedsobligationer for nominelt 400 mio. EUR. Vederlaget udgjorde 3,25 % af lånets nominelle værdi.

Af de 13 mio. EUR betegnes de 11 mio. EUR i en honoraraftale af 10. marts 2005 som en garantiprovision og i købsaftale af 14. marts 2005 som en ”kombineret administrations-, garanti- og salgsprovision, der skal betales ... som vederlag for aftalen med [bankerne] om, at de hver især skal tegne og betale for de Udbudte Værdipapirer”. De 2 mio. EUR betegnes i begge aftaler som et incitamentshonorar.

Efter den dagældende bestemmelse i kursgevinstlovens § 26, stk. 4, opgøres gevinst eller tab på gæld som forskellen mellem gældens værdi ved påtagelsen af gælden og værdien ved frigørelsen eller indfrielsen. Ifølge forarbejderne til bestemmelsen (jf. Folketingstidende 1996-97, tillæg A, lovforslag nr. L 194, s. 4102) kan omkostninger i forbindelse med erhvervelse af fordringer og stiftelse af gæld, f.eks. gebyrer, kurtage, stiftelsesprovision og stempelafgifter, tillægges den faktiske anskaffelsessum, og tilsvarende kan omkostninger i forbindelse med afståelse og indfrielse fradrages i den faktiske afståelsessum henholdsvis indfrielsessummen. Når henses til karakteren af de eksempler på låneomkostninger, som er nævnt i bestemmelsens forarbejder, skal der – som fastslået i Højesterets dom af 22. december 2011 (UFR 2012.962) – være tale om omkostninger, som kan henføres til selve gældens etablering eller indfrielse, for at omkostningerne kan fradrages.

Højesteret tiltræder, at det ved låneoptagelse ikke er afgørende for fradragsretten efter kursgevinstlovens § 26, stk. 4, om en finansiel virksomhed har virket som långiver eller som formidler af lån. Det afgørende er, om de ydelser, som omkostningen vedrører, kan henføres til selve gældens etablering eller indfrielse.

Højesteret finder, at det vederlag på 13 mio. EUR, som Takeda har betalt til bankerne for at gennemføre og garantere for salget af virksomhedsobligationer, herunder at udarbejde et prospekt til potentielle købere af obligationerne, må anses for et gebyr, en kurtage eller en stiftelsesprovision som nævnt i forarbejderne til kursgevinstlovens § 26, stk. 4, eller må sidestilles hermed.

Højesteret finder ikke grundlag for at fastslå, at der i beløbet på 13 mio. EUR indgår vederlag for ydelser, som ikke kan henføres til selve gældens etablering, herunder vederlag for den form for rådgivning, som efter Højesterets dom af 27. januar 2014 (UfR 2014.1193) ikke giver ret til fradrag efter kursgevinstlovens § 26, stk. 4. Det bemærkes herved, at Credit Suisse og Goldman Sachs også har bistået Takeda med rådgivning om helt eller delvis salg af virksomheden til Nordic Capital. Der er imidlertid indgået særskilte aftaler herom, og Takeda betalte i alt 2,5 mio. EUR for denne rådgivning. Takeda har anerkendt, at der ikke er fradragsret for beløbet på 2,5 mio. EUR, og beløbet indgår ikke i Takedas påstand.

Herefter tager Højesteret Takedas principale påstand til følge.

Sagsomkostningerne er fastsat til dækning af advokatudgift for landsret og Højesteret med 1.500.000 kr. og af retsafgift for Højesteret med 6.000 kr., i alt 1.506.000 kr.

Thi kendes for ret:

Skatteministeriet skal anerkende, at Takeda A/S har fradragsret for afholdte låneomkostninger til Credit Suisse First Boston (Europe) Limited og Goldman Sachs International på 12.893.985 EUR (96.704.888 kr.) i indkomståret 2006 og 106.015 EUR (795.113 kr.) i indkomståret 2007.

I sagsomkostninger for landsret og Højesteret skal Skatteministeriet betale 1.506.000 kr. til Takeda A/S. Det idømte beløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.